

The background of the entire page is a photograph of a sunset over a field of wildflowers. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow. The sky is filled with soft, wispy clouds. On the right side, a tall, thin tree stands against the sky. The overall mood is serene and contemplative.

short story

Nioma

Nioma heeft een gave.
Ze kan de energie van andere mensen
lezen, maar waarom ze zelf de laatste
tijd zo moe is weet ze niet.
Als ze uiteindelijk achter de oorzaak
komt, is het bijna te laat.

Stefan Tetelepta

Nioma

Een korte feelgoodthriller geschreven door

Stefan Tetelepta

Colofon

Nioma is een kort verhaal van Stefan Tetelepta en geschreven in augustus 2019.

© Stefan Tetelepta/Stefan Schrijft

www.stefanschrijft.nl

Laurel

Hij praat met haar!

Ik zit op bed in de slaapkamer.

Achter mij gaat de zon onder, dat zie ik aan de snel veranderende schaduwen over het behang. Ik heb vanuit deze kamer al honderden keren de zon onder zien gaan, dat is een van de voordelen van wonen in een flatgebouw. Hoewel, het woord flat doet dit gebouw eigenlijk geen eer aan. We wonen op de hoogste verdieping van een luxe appartementencomplex, zestien verdiepingen boven de geplaveide entree.

Eigenlijk durfde ik hier niet te wonen, maar Werner was meteen verliefd op deze woning. En ik ben verliefd op Werner. Doe je niet alles voor de liefde?

Ik hou van Werner sinds ik hem zag in het atelier waar hij zijn beelden exposeerde. Ik ben altijd op zoek naar kunst om in te investeren. Als je bulkte van oud geld moet je iets doen om het te laten rollen, en via een kennis kwam ik terecht op Werners vernissage.

Ik smolt van zijn lieve woordjes en aandacht en mijn geestelijke problemen verdwenen als sneeuw voor de zon. Liefde overwint alles, het is echt zo! Mijn psychiater die me helpt in donkere tijden stond versteld van de positieve ontwikkelingen die ik doormaakte.

Liefde. Overwint. Alles!

Ook hoogtevrees.

De eerste zonsondergang vanaf dit magnifieke uitzicht keken Werner en ik samen. We waren naakt, we hadden zojuist gevreeën op de toen nog kale vloer. Wel veilig achter het glas, de deur naar

het balkon potdicht vanwege mijn hoogtevrees. Na verloop van tijd mocht de deur op een kier, we wilden de vogels horen fluiten.

Daarna keken we nog zo vaak naar een zonsondergang dat mijn hoogtevrees volledig verdween. Nu staan we soms gewoon op het balkon om de laatste zonnestralen van de dag op onze al dan niet naakte huid te voelen. Zolang Werner me maar stevig vasthoudt.

Op dit moment is mijn blik echter koortsachtig gericht op de deur. Achter die deur is de gang naar de woonkamer. In de woonkamer zit Werner. Hij belt met iemand.

Werner weet dat ik in de slaapkamer ben. Ik ben na het eten even gaan liggen. Dat doe ik op dagen dat ik wat minder lekker in mijn vel zit. Vooral na het eten voel ik me de laatste weken wat raar. Na een uurtje ben ik dan weer opgefrist in mijn hoofd en kijken we samen een film of een serie.

Op dit moment slaap ik niet. Ik zit op bed. Aangekleed. Met een telefoon tegen mijn oor gedrukt.

Werner belt in de woonkamer.

En ik luister mee op mijn telefoon.

‘Laurel slaapt,’ fluistert Werner tegen deze voor mij onbekende persoon. ‘Het moet vandaag gebeuren.’

Mijn telefoon is gekoppeld aan die van Werner en alle gesprekken nemen we op om eventueel later terug te luisteren. Dat hebben we ooit eens laten doen door een bevriende techneut. Ideetje van Werner. Hij monitort me soms om een vinger aan de pols te houden hoe ik me voel. Als ik doorsla in een depressieve trip is dat voor niemand leuk. Hij weet dan hoe te handelen. Zo lief.

Een keer eerder luisterde ik mee met zijn gesprek, dat was vorige week, op ons eenjarig huwelijksjubileum. Hoewel hij niets raars zei,

maakte het gesprek me toch onzeker. Natuurlijk, het kon net zo goed een galeriehoudster zijn die zijn kunst wil exposeren, maar het was de toon van het gesprek: Werner fluisterde.

Net als nu.

‘Heb je overal aan gedacht?’ informeert de vrouw aan de andere kant van Werners lijn. ‘Loop het nog eens met me door.’

Werner somt emotioneel op: ‘We zijn meer dan een jaar getrouwd, ik heb de afgelopen maanden vaak met haar psycholoog gesproken en verteld over nieuwe depressies, om een dossier op te bouwen. De antidepressiva zijn placebo’s en ik stop haar valium toe.’

Ik durf bijna niet te ademen, bang dat Werner me hoort.

‘Perfect,’ zegt de vrouw pijnlijk. Zij fluistert niet. Ik hoor haar stem trillen van opwinding. ‘Eindelijk weer samen,’ vervolgt ze. ‘Ik kan niet wachten om met jou aan het strand te zitten, nippend aan een cocktail terwijl we naar de ondergaande zon kijken.’

‘Dat kunnen we de rest van ons leven elke avond doen,’ zegt Werner. ‘Waar je maar wil, mijn lieve Daphne.’

Daphne? Die heb ik zelfs een keer ontmoet. Ze doet inderdaad iets in de kunsthandel. Mijn keel is droog en ik krijg de onbedwingbare behoefte om te hoesten. Ik verberg de telefoon onder een kussen en hoest even onbedaarlijk. Als mijn longen weer tot rust zijn luister ik verder.

‘Nee, ze hoestte in haar slaap,’ hoor ik Werner nog net zeggen.

‘Het is tijd lieverd,’ zegt de vrouw. ‘We hebben er anderhalf jaar naartoe gewerkt. Nog even en ons leven samen gaat beginnen.’

Ik hoor Werner opstaan. ‘Oké,’ zegt hij vastberaden.

Op dit moment vraag ik me af wat ik moet doen. Kan doen. Hem confronteren met wat ik heb gehoord. Maar wat heb ik gehoord? Moet ik mijn zus bellen? De politie? De deur op slot doen? Net doen of ik slaap? Maar? Wat? Heb? Ik? Gehoord?

Mijn lichaam voelt verlamd. Hij mag niet weten dat ik hem heb afgeluisterd en laat de telefoon los. Hij valt op de grond, net voor mijn voeten en ik schuif hem met mijn hak onder het bed.

Werners voetstappen klinken op de plavuizen in het halletje. Stap. Stap. Stap.

Twee seconden later gaat de deurklink naar beneden en zwaait de deur open.

‘O, je bent al op,’ zegt hij verrast met zijn vertrouwde, warme stem. ‘Ik wou je net wekken.’

Als ik al een verbijsterde blik op mijn gezicht heb, zegt hij daar in ieder geval niets over. Hij veegt een haarlok uit mijn gezicht. ‘Mijn lieve Laurel. Heb je gedroomd?’ vraagt hij teder.

Ik zie de telefoon in zijn andere hand.

‘Met wie bel je?’ vraag ik schor.

‘Met niemand,’ zegt Werner. ‘Ik wil een foto maken van de zonsondergang. Kom, we zijn net op tijd.’

Werner pakt mijn hand stevig vast. Ik sta op en laat me meevoeren naar het balkon. Mijn geest protesteert, maar mijn lichaam niet.

De nacht daalt over de stad en zwermen vogels zoeken een boom om in te slapen. Ik adem diep in en ruik de vertrouwde geur van de zomer. Het brengt me iets tot rust en ik laat mijn achterhoofd rusten tegen Werners borstkas. Morgen ga ik een afspraak maken met de huisarts, ik zie dingen die er niet zijn.

Over niet meer dan twee minuten zal de zon onder zijn, de laatste stralen beroeren mijn gezicht. Werner heeft liefdevol een arm om me heengeslagen. Dan tilt hij me zonder waarschuwing op en gooit me van het balkon.

Nioma

1

In mijn droom lig ik op een bed van rozenblaadjes en kan ik niet overeind komen. Mijn keel is verstrikt in een wirwar van stelen. De doornen steken in mijn huid. Het doet pijn. Ik stik. En ik bloed.

Niet echt natuurlijk. Ik word wakker op de bank, open mijn ogen en een zonnestraal door het raam in de woonkamer schijnt recht in mijn gezicht. Buiten fluiten vogels, ze zijn vrolijk en kwetteren. Waarom ook niet, het een mooie zomerdag. Een dag die ik verdoe met slapen op de bank. De vogels klinken precies het tegenovergestelde van hoe ik me de laatste week voel: zij vrolijk, ik miserabel.

Dit dutje heeft me in ieder geval geen goed gedaan, ik voel me nog steeds moe en mijn lichaam is zwaar, alsof er duizend kilo gewicht aan hangt, maar ik moet echt opstaan.

Bovendien heb ik niets meer gegeten sinds vanochtend en nu ben ik een soort van misselijk. Waarschijnlijk ómdat ik niets heb gegeten.

Zodra ik een cracker met kaas naar binnen heb gewerkt voel ik me iets beter en komt mijn energie ietsjes terug. Opmerkelijk, dat voor iemand die dagelijks bezig is met andermans energie, ik zo slecht zorg voor die van mezelf. Het bekende gegeven van de timmerman die thuis een scheve tafel heeft staan en de glazenwasser met een huis vol vieze ramen. Geldt dat ook voor mij?

Mijn roeping vreet de nodige energie, daar moet ik echt iets op vinden of aan doen. Ik noem het een roeping, maar ik zou het ook moeten zien als werk. Tenslotte ben ik nu zelfs bij de Kamer van Koophandel ingeschreven als zelfstandige. Ik heb alleen behoorlijk onderschat wat het van me vergt, lichamelijk én geestelijk. En misschien doe ik het ook wel helemaal verkeerd.

Mijn nieuwe roeping heeft te maken met readings. Ik zie andermans energie en probeer dat te interpreteren en te vertalen naar begrijpelijke taal. Het lastige is dat ik het zelf lang niet altijd begrijp. Waar ik moeite mee heb is het te visualiseren.

De telefoon gaat en aan de beltoon hoor ik dat het mijn vriendin is. Hoeveel ik ook van haar hou, dit is niet het moment om op te nemen. Niet dat ik haar *ghost* ofzo, ik ben gewoon moe en kribbig.

Het rinkelen stopt en tien seconden later hoor ik een sms'je binnenkomen. Sam vraagt of we nog gaan afspreken. Het is nu vier uur in de middag en ze stelt voor hamburgers te eten bij Five Guys. Het laatste waar ik nu trek in heb is een hamburger. Ik sms terug dat ik vandaag alleen wil blijven omdat ik me niet lekker voel. Het x-je dat ik onderaan het bericht zet voelt onecht aan maar toch laat ik hem staan.

Even later wenst Sam me beterschap. Ze dringt niet verder aan, dat is fijn. Sam is zo makkelijk in de omgang en zonder verborgen agenda's, dat ik me meteen schuldig voel. Maar het is even niet anders.

Om kwart over vijf, net als ik een kom instant noedels eet gaat de *Chinafoon*. Het is een telefoon die ik alleen gebruik om te communiceren met mijn familie in China en die helemaal is

afgesteld op de taal. Als ik met familie communiceer moet ik geestelijk altijd even omschakelen, en dat gaat sneller als ik me niet druk hoef te maken over het omzetten van taal en toetsenbord. Aangezien het in China nu kwart over elf in de avond is heeft het geen zin om het verzoek te negeren en later, op een voor mij geschikter moment, terug te bellen, want er is gezien het tijdsverschil zelden een geschikt moment.

Daarom accepteer ik met frisse tegenzin het Skype-verzoek en mijn moeder verschijnt in beeld. Ze ziet er nog opvallend monter uit, zoals altijd. Het kan te maken hebben met de belichting. Of een speciaal filter, al denk ik niet dat mijn moeder weet hoe dat moet. Mijn moeder ziet er waarschijnlijk gewoon altijd tiptop uit.

We praten een half uur over koetjes en kalfjes; over een tante die ziek is en mijn neef in Taiwan die filmpjes maakt op YouTube, de droogte die in de regio heerst en over een nieuw recept voor een vegetarisch gerecht. We praten nooit over politiek of het geloof, niet over de telefoon en niet als we elkaar bezoeken. En ik heb het ook nooit over Sam.

Mijn vader schuifelt op de achtergrond voorbij en werpt een blik op het scherm om te kijken hoe het met zijn dochter is. Ik zwaai even gemaakt vrolijk om hem gerust te stellen. Hij zwaait houderig maar glimlachend terug.

Tussen neus en lippen door vertel ik mijn moeder dat ik de laatste tijd zo moe ben. Ze adviseert me om speciale thee te drinken en een accupunctuurkuur te volgen. Ik beloof er werk van te maken.

De rest van de avond kijk ik wat doelloos televisie. Voor elf uur lig ik in bed.

Het is half tien als ik opsta en ik probeer uit mijn blote hoofd te achterhalen of ik afspraken heb staan. Voor zover ik weet niet.

Sam heeft niet ge-sms't, ze laat me even met rust. Het rare is dat het me ook weer irriteert. Ik ben een vat vol tegenstrijdigheden. Zij en ik zijn ook verschillend, al hebben we óók weer veel gemeen. We houden allebei van de lente en ijs en backpacken. Onze verschillen: zij houdt van detectives en thrillers en rockmuziek, ik van romantische films en liedjes. Zij houdt van Chinese thee, ik van Italiaanse koffie, zij van Aziatische vrouwen, ik van blanke westerlingen. In al die verschillen vinden we elkaar.

Ondanks een koude douche voel ik me na het aankleden nog steeds moe. Dit is niet normaal. Ik maak met tegenzin een afspraak met de huisarts, omdat Sam er al dagen over zeurt en nu krijgt ze toch haar zin. Ik mag meteen langskomen. De dokter voelt aan mijn klieren, kijkt in mijn ogen, meet mijn bloeddruk maar vindt zo op het eerste gezicht geen oorzaak. Ik krijg een formulier mee om in het ziekenhuis bloed te laten afnemen. Ik ga meteen door, des te eerder heb ik uitsluitsel over waar mijn vermoeidheid vandaan komt.

In het ziekenhuis gebeurt er iets vreemds met mijn lichaam. Zodra ik door de draaideur naar binnen stap valt mijn moeheid compleet weg. Het is alsof ik meteen ben genezen. Bijna wil ik het ziekenhuis onverrichter zake verlaten, maar ik zet toch maar door. Ik ben er nu toch. Bij het bloedlab nemen ze twee kleine buisjes bloed af en tien minuten na binnenkomst sta ik alweer in de gang met een klein gaasje op mijn minuscule wond, vastgemaakt met leukoplast waarop een tekening staat van een eenhoorn met vleugels. Ik mag dan vierentwintig zijn, je bent nooit te oud voor een pleister met een fabeldier erop!

De weggevalen vermoeidheid is weldadig. Ik voel me meteen vrolijker en sms Sam om me te verontschuldigen dat ik zo kortaf ben de laatste tijd. In het restaurant op de eerste verdieping drink ik een kop koffie.

Ik neem me voor om de middag in de stad door te brengen om wat zomerkleren te kopen. Ik heb al een tijdje mijn oog laten vallen op een leuke hotpants die ik wil kopen.

Echter, zodra ik één stap buiten het ziekenhuis zet, overvalt de vermoeidheid me als nooit tevoren. In de bus, als ik van het ziekenhuis weggrij komt daar nog een huilbui bij.

Wat is er in hemelsnaam met me aan de hand?

‘Misschien ben je allergisch,’ zegt Sam terwijl ze mijn voeten masseert. Ik lig met mijn ogen gesloten languit op haar loungebank in de tuin. We hebben salade gegeten, al heb ik de helft laten

staan. 'Heb je iets nieuws gegeten, of gebruik je andere shampoo of parfum?'

'Nee, ik zou niet weten wat,' zeg ik.

'Misschien is het iets in de lucht,' raadt Sam verder. 'Pollen? Uitlaatgassen? Chemtrails? Je zou voor de zekerheid ook zo'n mondmasker kunnen dragen.' Ik open mijn ogen om te kijken of ze serieus is maar gelukkig glimlacht ze er breed bij. 'Je zou niet eens opvallen,' voegt ze er plagend aan toe.

Ik prik met mijn teen in haar linkerborst, omdat mijn voet daarop rust. 'Idiote kaaskop,' lach ik.

Dan vraagt Sam serieus: 'Heeft het te maken met ons wellicht? Onze relatie is nog steeds geheim voor jouw familie. Ze hoeven maar een beetje te speuren op Facebook om conclusies te kunnen trekken.'

Ik haal mijn schouders op. 'Geen idee, en dan nog zouden ze het er niet met me over hebben en al zeker niet via de telefoon. Ik zit hier, zij daar. Big deal.'

'Toch vind ik dat het soms moeizaam gaat tussen ons.'

'Ja,' beaam ik. 'Waarschijnlijk ligt het gewoon aan mij en hoe ik me voel. Ik hoop dat dit een zeer korte fase is.'

'Ik ook,' zegt Sam en ze kust de bovenkant van mijn voet en bijt daarna zacht in mijn teen.

Het kietelt en ik schiet in een lachreflex. 'Als ik er een cliché tegenaan mag gooien: "Het ligt aan mij, niet aan jou." Die readings blijven te lang onder mijn huid zitten en dan die vermoeidheid de afgelopen week. Arrgggg.' Ik hef mijn handen ten hemel.

'Waarom!?'

Dan heeft Sam nog een ingeving, een waar ik zeker wat mee kan.

Ze zegt: 'Je bent nog niet zo lang bezig, wie weet doe je daar iets fout. Wat als je andermans energie absorbeert en meestorst, dat het zich opstapelt en steeds zwaarder wordt. Er is vast iemand met meer ervaring die je daarmee kan helpen.'

'Maar wie?' vraag ik retorisch.

'Halloooo! Wel eens van Google gehoord? Of Facebook?' Sam houdt haar telefoon omhoog, die is sowieso nooit verder dan handbereik bij haar vandaan.

'Eerst de uitslag, dan verder zoeken,' beloof ik.

Zodra ik twee dagen later het ziekenhuis binnenstap om de uitslag te bespreken valt meteen de vermoeidheid weer weg. Het is om gek van te worden!

Terwijl ik op mijn beurt wacht google ik naar ervaren readers, gebedsgenezers, helderzienden en sjamanen, kortom, alles wat me maar zou kunnen helpen.

Er is ontzettend veel aanbod en ik realiseer me dat ik als nieuweling ook in deze immens grote vijver vis. Het is een roeping, voor het geld hoef je het niet te doen, hou ik mezelf voor.

Dat het ziekenhuis mijn moeheid neutraliseert doet me besluiten de rest van de dag hier door te brengen. Na een kort gesprekje, en met een mengeling van opluchting en teleurstelling dat er niets gek in mijn bloed is gevonden, installeer ik me in het restaurant met koffie en een tosti. Daarna zet ik mijn zoektocht voort.

Uiteindelijk vind ik een vrouw met de naam Marenka die zichzelf sjamaan noemt en die zich, volgens haar Facebookpagina, inzet om mensen te helpen zichzelf te genezen. Dat ze contact heeft met de geestenwereld spreekt me wel aan. Ik ben opgegroeid in een cultuur waar de dood onderdeel is van het leven, als yin en yang, het is niet eng zoals in de horrorfilms van Sam. Natuurlijk kun je het heel nuchter bijgeloof noemen, maar voor mij is het niet vreemd.

In een kort berichtje leg ik mijn probleem voor en vraag of ze mij kan en wil helpen. Daarna sms ik Sam en vraag of ze naar het ziekenhuis komt om samen met mij hier een hapje te komen eten.

Een uur later eten we een steak en patat uit het ziekenhuisrestaurant en lachen we zoals nooit tevoren. Ik ben weer een beetje de vrouw die Sam zo leuk vindt.

Echter, zodra we buitenstaan, tegen tien uur in de avond, als de zon al onder is, slaat de vermoeidheid weer toe. Maar dit keer negeer ik de kwaal en gaat Sam met mij mee naar mijn huis. Zij is duidelijk niet de oorzaak van mijn vermoeidheid. Ik val gerustgesteld in slaap, opgekruld in haar armen.

Weer droom ik dat ik verstrikt geraakt ben in een rozenstruik en als ik me los probeer te wrikken prikken de doornen gaten in mijn arm. Alleen blijkt die struik ineens een wolk te zijn en zodra ik los kom, val ik naar de aarde, diep onder me. Als ik te pletter val op de grond spat ik uiteen in een regen van rozenblaadjes.

Een moment later schrik ik wakker. Het is nog geen negen uur. Sam is al weg naar haar werk. Er ligt een lief briefje voor mij op haar kussen.

Vanochtend komt er een klant voor een reading en ik neem een korte douche. Ondanks dat ik nog steeds moe ben maak ik de kamer in orde waar ik de readings hou. Het is een zolderkamer die ik behangen heb met afbeeldingen van cirkels in zachte pasteltinten. Op de grond liggen louter kussens en in het midden van de kamer hangt een piramidevormige lamp waar warm licht uitkomt. Doorgaans gaat de klant daar zitten, maar ergens anders mag ook. De klant bepaalt aan de hand van zijn gevoel waar en hoe hij het lekkerst zit.

Voor de sessie begint maak ik de kamer vrij van oude energie. Het is essentieel dat er alleen energie van ons tweeën hangt. Ik zie geen geesten, kan niet voorspellen, ik hoef niemand aan te raken, maar ik zie wel hoe iemand in het leven staat aan de hand van energiestromen, oftewel het energetisch lichaam. Ik doe dit nu een jaartje en zit nog steeds in de opstartfase.

In de kamer schud ik de kussens op, daarna steek ik wierrook aan en zet een playlist met Aziatische traditionals op.

Meestal maken de voorbereidingen me rustig, alleen dit keer niet. De klant, een oudere vrouw, wil graag loskomen van haar ex. Niet echt mijn expertise, ik bedoel, daarvoor is een goede haptonoom of therapeut waarschijnlijk beter geschikt. Maar ik probeer zo goed als het kan te helpen en vertel haar wat ze in mijn ogen nodig heeft en geef het advies om dicht bij haarzelf te blijven.

Aan het eind van de ochtend, als ze tevreden afscheid heeft genomen, ben ik uitgeput. Het liefst wil ik naar bed, de dekens over mijn hoofd trekken en slapen. Daar is echter geen tijd voor want als ik mijn telefoon weer aanzet komt er een berichtje van Marenka binnen waarin ze me uitnodigt deze middag nog langs te komen.

Marenka ontvangt me letterlijk met open armen. Niet dat ze me vasthoudt en knuffelt, maar ze spreidt haar armen als warm welkom in haar domein. We staan in de woonkamer die volstaat met boekenkasten en boeken.

Ze kijkt me even onderzoekend aan, alsof ze op die manier al een diagnose kan stellen en misschien is dat ook wel zo. Ik ben nog nooit bij een sjamaan geweest.

Dan knikt ze, alsof ze inderdaad heeft gezien wat er mis is met mij. Toch zegt ze niets, maar nodigt me met een handgebaar uit in een stoel in de woonkamer te gaan zitten.

‘Je hebt een gave,’ zegt ze. ‘Maar dat wist je al, nietwaar? Maar het zit je ook in de weg, alsof je niet weet hoe je het moet kanaliseren. Jouw gave, bedoel ik.’

‘Klopt,’ zeg ik. ‘Ik probeer het wel, zonder resultaat tot nu toe.’

Ze vraagt of ik in het kort wil vertellen wat ik doe, hoelang al en hoe ik me er bij voel. Ze luistert aandachtig.

‘Ik ben gewoon zo moe,’ zeg ik tot besluit.

Marenka maakt een wegwerpgebaar. ‘Niemand is *gewoon* moe, dat bestaat niet. Het komt altijd ergens vandaan. Als je hard werkt ben je daardoor moe, als je twee dagen niet slaapt, et cetera. Jouw vermoeidheid heeft ook een oorzaak.’ Ze staat op om thee te maken en vraagt: ‘Klopt het ook dat je moeite hebt met de energetische beelden te visualiseren? Waardoor je het niet goed kunt overbrengen aan anderen?’ Ze wacht niet op antwoord. ‘Daar zijn trucjes voor die het je wat gemakkelijker maken. Je kunt energie bijvoorbeeld zien als voorwerp, een dier of iets anders uit

de natuur. Wat je ook kiest, het geeft jou handvatten de dingen die je ziet te vertalen naar woorden. Ik neem aan dat je nu, lang nadat klanten weg zijn gegaan, blijft piekeren of je het wel goed hebt gezien en verteld.'

Ik knik. Marenka komt terug met twee mokken kruidenthee en houdt er een voor mijn neus. Onbewust vraag ik me af hoe goed ze is in wat ze doet omdat ik helemaal niets met thee heb. Waarschijnlijk heb ik het als kind te veel gedronken. Uiteraard pak ik de mok aan en zeg bedankt zonder verder commentaar.

'Hoe werkt dat visualiseren precies,' informeer ik.

Marenka neemt plaats in de stoel tegenover me. 'Als je energie als een oceaan voor je ziet, dan kun je dat vertalen naar situaties met getijden en hoge en lage golven, storm en vissen. Of je neemt een bloem met een steel, wortels en bladeren. Oefen het thuis maar eens, en laat het over je heen komen. Er is vast wel iets dat voor jou werkt.'

'Komt daar mijn moeheid vandaan? Ik ben als een telefoon waarvan de batterij nog maar 10 procent oplaadt en binnen dertig minuten leeg is. Absorbeer ik andermans energie?'

Marenka kijkt me van over haar mok aan en zegt voor ze een slok neemt: 'Oh nee lieverd, er is iets heel anders aan de hand. Iemand heeft zich namelijk met zijn volle energetische lichaam aan je vastgeklampt.'

Prompt spring ik op en laat de mok uit mijn handen vallen. Hij valt op de grond en rolt zonder te breken onder de salontafel, een spoor van thee achter zich latend.

Stamelend verontschuldig ik me en voel me... Ja hoe voel ik me? Bezeten?

Marenka negeert de gevallen mok, staat op en raakt mijn schouder aan. 'Het is niet zo erg als je denkt. Er zit geen geest in je of zo, we hoeven er geen exorcist bij te halen. Ik leg het je uit.'

Ze bukt, pakt de mok en zet hem op tafel. 'Dat droogt wel weer. Kom ga zitten.'

Marenka schuift haar eigen theekop naar me toe. 'Ken je dat gevoel dat er iemand in je leven is die alle energie opslurpt, zonder dat die persoon iets zegt of doet. Dat alleen al de aanwezigheid of houding je doodmoe maakt. Misschien heb je ooit zo'n relatie gehad, of een familielid. Je hoeft er niet eens een gave voor te hebben om dat te ervaren, iedereen kent dat gevoel. Bij jou is dat ook het geval maar met een factor honderd vermenigvuldigd omdat jij er wel gevoelig voor bent. Ik zie niet wie het is, en weet ook niet waarom. Het is alleen geen geest, dat weet ik wel.'

Ik kom weer op adem.

'Sorry,' zeg ik nogmaals. 'Ik weet niet wat me overkomt.'

Marenka haalt haar schouders op. 'In mijn vak maak ik wel gekkere dingen mee, hoor.' Ik verwacht een voorbeeld, maar die komt niet. '*I see dead people,*' voegt ze er glimlachend aan toe. 'Maar nu niet bij jou.'

'Gelukkig maar,' zeg ik, enigszins opgelucht. 'Niet dat ik bang ben voor geesten, maar ik heb dit lichaam liever voor mezelf.'

'Is er iemand die jouw energie zou kunnen claimen?' vraagt ze.

'Niet dat ik weet,' antwoord ik. 'Ik heb een partner, maar die is alleen maar begrijpend en hulpvaardig. Mijn familie woont in China, de klanten zijn allemaal lief. Dus geen idee. Maar is die, eh, persoon goed- of kwaadaardig denk je?'

Marenka denkt na. 'Vooral wanhopig, denk ik.'

Nu ik gerustgesteld ben kan ik nadenken over de volgende te nemen stap. 'Misschien is het tijd dat ik hem of haar eens ga ontmoeten. Waar zoek ik naar deze persoon?'

'In het oog van de storm,' zegt Marenka cryptisch.

'In het oog van de storm,' echo ik. 'Ik denk dat ik weet waar dat is.'

Mijn innerlijke rust is op deze plek, ondanks de chaos om me heen, weldadig sereen. Ik sta voor de derde keer in de hal van het ziekenhuis met mijn ogen gesloten en adem diep in. De moeheid is verdwenen, als een zware, natte jas na een regenbui van me af gevallen en ik voel de energie als herboren door mijn lichaam stromen.

Dan voel ik ineens een scherpe steek in mijn hiel en val ik om. Als ik opkijk zie ik dat ik ben aangereden door een vrouw van middelbare leeftijd in een rolstoel. Zij kijkt me boos en verwijtend aan, mompelt dat de jeugd denkt dat ze de wereld bezitten, en rolt verder.

Een langslopende bewaker snelt me tegemoet en helpt me overeind. 'Wat lomp,' zegt hij afkeurend. 'Sommige mensen... Je zou ze toch! Gaat het?'

Ik wrijf over mijn hiel en knik. 'Dank je, ik geloof het wel,' zeg ik. Hij kijkt me nog even na als ik stoer verder loop, de pijnscheuten negerend.

Tot zover de serene rust. Feit is dat dit ziekenhuis de plek is waar die onbekende persoon niet aan me hangt, althans niet merkbaar. Wat ik met deze kennis moet weet ik alleen nog niet. Ik kan moeilijk alle kamers langs en op goed geluk elke patiënt aanspreken.

Daarom sms ik Sam of ze me komt helpen. Ze zegt meteen ja en verheugt zich op een speurtocht.

We eten een snelle maaltijd in het restaurant en ik praat Sam bij over wat Marenka aan me heeft verteld en wat ik hoop in het

ziekenhuis te vinden. Om met het laatste te beginnen, ik weet niet eens wat ik zoek. Of wie. Is het een arts? Een zuster? Een patiënt? Een schoonmaker? Iemand van de catering?

‘Als we hier blijven mijmeren komen we nooit een stap verder,’ besluit Sam. Ze staat op, stapelt onze borden op elkaar en brengt ze naar de lopende band bij de keuken.

Even later lopen we door de hal naar de lift.

‘Wat voel je,’ vraagt ze, ‘waar moeten we heen. Hebben we een wichelroede nodig?’

‘We zoeken niet naar water, dat weet je best,’ zeg ik, iets te snibbig. Sam weet wat ik doe en wat ik kan, maar komt soms zo typisch uit de hoek dat ik niet weet of ze nu de draak met me steekt of het echt niet weet. Doorgaans lach ik er om, nu irriteert het me een beetje.

‘Oké,’ zegt Sam onverstoord. ‘Geen wichelroede dus. Wat doen we, gewoon wat lopen?’

‘Welja,’ zeg ik, aardiger en liever. Ik pak haar hand. Het is bezoekuur, we kunnen lekker onopgemerkt rondlopen.

Een uur lang kuieren we rond op diverse afdelingen. Soms lopen we een zaal binnen, soms een wachtkamer, allemaal zonder resultaat. Intussen kletsen we wat over andere dingen waar we de laatste tijd niet aan toe zijn gekomen, zoals familie en de zomervakantie die voor de deur staat. We willen een weekendje weg maar hebben nog geen bestemming gevonden.

Een enkele keer maken we een praatje met iemand in een ziekenzaal, met iemand die geen bezoek heeft en die blij is nieuwe gezichten te zien, andere gezichten dan het verplegend personeel. En langzaam stel ik me open voor hun energetische lichaam,

zonder oordeel en voorzichtig en voor het eerst kan ik er een beeld aan koppelen. Ik zie hun energie als iets bloemerigs.

Daardoor zie ik ook in welk stadium van hun leven ze zitten, maar ik trek geen conclusies en oordeel niet. Dat is niet aan mij, daar zijn artsen voor. Maar een kort gesprekje met iemand die daar verlegen om zit, dat kan geen kwaad.

Als Sam en ik in een kamer komen waar een man ligt met een boek in zijn handen, kijkt hij verrast en blij op. 'Zijn jullie verdwaald?' vraagt hij vriendelijk. Ik zie dat zijn bloem bijna is uitgebloeid en weet even niet wat ik zeggen moet. Sam gelukkig wel.

'Zo zou je het kunnen noemen,' zegt ze ad rem. 'We zijn op zoek naar iets zonder te weten waarnaar.'

'Zo te zien zijn jullie nog jong genoeg om de tijd te nemen voor die zoektocht,' zegt hij glimlachend. 'In tegenstelling tot mij, mijn tijd is bijna op.' Hij kijkt mij aan. 'Dat is oké, ik heb mijn tijd goed benut.'

We lopen verder tot aan het bed. 'Nergens spijt van?' vraagt Sam vrijpostig. 'Ik bedoel, zijn er dingen die je nog had willen doen maar nooit hebt gedurfd.'

De man denkt even na. 'Nee, dat geloof ik niet. Kijk, je kunt nooit alles doen, maar binnen de mogelijkheden van mijn leven mag ik niet klagen met alles wat ik heb bereikt. Nu ja, wellicht heb ik een hart te veel gebroken, maar die zondes zijn al eeuwen verjaard.'

'En zijn er geen mensen die op bezoek komen?' vraagt Sam.

'O, zeker wel,' zegt de man. 'Mijn kinderen bijvoorbeeld, en de kleinkinderen. Oude vrienden soms, de meeste zijn al overleden. En mijn echtgenote komt om de dag. Elke dag is niet nodig, ik ben

hier ook voor mijn rust.’ Hij knipoogt en steekt zijn hand uit. ‘Ik ben Sam,’ zegt hij.

Mijn Sam schudt zijn hand. ‘Ik ben ook Sam. En dit is mijn vriendin Nioma.’

‘Hoi Nioma, noem mij dan maar *Oude Sam*,’ zegt hij en ik beantwoord de groet. ‘Je bent een dromer, he? Heb ik gelijk of niet? Zo zie je er uit.’

‘U bedoelt vast dat ik er slaperig uitzie,’ zeg ik verlegen.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Misschien, al bedoel ik dat niet. Het klinkt vast afgezaagd van zo’n oude vent als ik, maar hier komt ongevraagd advies: verdoe geen tijd met dromen alleen, voer ze ook daadwerkelijk uit. Ook als je jong bent kan het zo over zijn. Wil je een voorbeeld? Verderop in de gang ligt een jonge vrouw die deze week nog zal sterven. Misschien kunnen jullie daar ook nog even verdwalen, ze krijgt zelden bezoek. Heel af en toe van haar zus. Zelden van haar man, twee weken geleden voor het eerst sinds lange tijd. Soms las ik haar iets voor uit een van mijn stoffige boeken. Ik denk niet dat dat heeft geholpen.’

‘O, wat erg,’ zeg ik. ‘Weten dat je gaat sterven is misschien nog wel ondraaglijker dan plotseling overlijden.’

‘Het is maar de vraag of ze het weet,’ zegt Oude Sam. ‘Maar sneu is het wel. Kamer 148, daar vind je haar.’

In kamer 148 is het donker en stil; de gordijnen zijn dichtgeschoven en het enige geluid komt van regelmatige piepjes uit het apparaat waar een vrouw aan is verbonden. Ik voel me een indringer.

Sam en ik schrikken als ze ineens beweegt, maar al snel realiseren we ons dat het door het bed komt. Ze ligt op een speciaal matras dat de druk op haar lichaam automatisch verplaatst.

De vrouw heeft haar ogen gesloten en ademt regelmatig en zelfstandig. Op een litteken op haar voorhoofd na, dat overigens goed is geheeld, ziet ze er niet bijzonder ziek uit. Oké, ze ziet er wat bleek en mager uit. Maar ziek? Nee, dat niet. Toch ligt ze hier niet voor niets lijkt me. Ik doe mijn ogen dicht.

Sam fluistert: 'En?'

'Dit is het oog van de storm, we hebben haar gevonden,' fluister ik terug, en zie haar energiebanen enigszins tot rust komen.

'Wie is het?'

'Geen idee.'

'En nu?'

'Geen idee.'

'Stom zeg.'

Vanuit de gang horen we een verpleger tegen bezoekers zeggen dat het bezoeken voorbij is en ik open mijn ogen.

'Wij moeten ook gaan,' zeg ik, zwaar teleurgesteld.

'Wacht,' zegt Sam en ze loopt om het bed heen. Ze vindt een klapbord met gegevens en maakt er foto's van met haar mobiele telefoon.

'Dat kun je niet maken,' zeg ik zacht maar beslist.

'Natuurlijk wel,' zegt Sam lachend. 'Wat een nepdetective ben je ook.' Vervolgens loopt ze op het bed af en fotografeert de vrouw recht in haar gezicht.

'Sam!'

Ze negeert me en legt haar hand op de schouder van de vrouw.
'Sorry, mijn vriendin is wat in de war maar blijkbaar heb je haar
ergens bij nodig. Tot snel, Laurel.'

Dan tegen mij: 'Ga je mee, slome? We hebben nog het een en
ander uit te zoeken.'

Een uur later zitten we languit op de bank, ieder met de rug tegen de armleuning en met de benen verstrengeld in elkaar. Sam zet muziek op en uit de bluetoothluidspreker komt *High Energy* van – als ik me niet vergis – een jaren tachtig zangeres.

‘Serieus?’ vraag ik met opgetrokken wenkbrauw.

‘Dit is zo’n moment in een film waar tijdens een muziekmontage de helden binnen één lied het mysterie ontrafelen en dit leek me een toepasselijk nummer,’ zegt Sam lachend.

‘In die slappe televisie thrillers van jou ja,’ zeg ik. ‘Zet liever iets van Eric Chou op.’

‘Niet alwéér Eric Chou,’ klaagt Sam. ‘Jij wil áltijd Eric Chou. Weet je zeker dat je niet op mannen valt?’

Ik steek mijn tong uit naar Sam. ‘Eric Chou is de koning van de zielige muziek. En ik ben op dit moment heel, heel zielig!’

‘Oké,’ gaat Sam overstag en zet een persoonlijke playlist van mij op.

‘Dit blijft mooi,’ zeg ik alsof ik haar wil overtuigen.

‘Als jij het zegt,’ antwoordt Sam. ‘Ik versta toch niet wat hij zingt, jij leert me alleen maar vieze Chinese woorden.’

Zwoele pianomuziek schalt door de kamer en ik laat me tevreden in de kussens zakken. ‘Dank je,’ slijm ik en blaas haar een kusje toe.

‘Ja, ja, het is al goed,’ zegt Sam en we duiken in onze telefoons.

Terwijl ik de ziekenhuisgegevens bestudeer, is Sam druk bezig met het zoeken naar connecties op sociale media. En er is heel wat te vinden want om de paar minuten roept ze ‘Yes!’

Wat ik te weten kom is dat Laurel 31 jaar is, ze een jaar in coma ligt en dat ze gedurende dat jaar geen tekenen van herstel heeft vertoond.

Verder staat de naam van haar echtgenoot vermeld, hij moet als eerste gebeld worden zodra er veranderingen zijn.

Tot slot staat er wat over voeding, bloeddruk, medicatie en ander onbelangrijk ziekenhuisjargon op het document. Ik leg de telefoon weg en knijp in Sams voet. 'Wat heb jij ontdekt?'

Zonder op te kijken van haar telefoon zegt ze: 'Het is een bizar verhaal. Luister. Een jaar geleden deed deze Laurel een zelfmoordpoging door van het balkon van een achttien verdiepingen hoge flat te springen. Vreemd, op dat moment had ze alles mee: gelukkig getrouwd, rijk, blond en blank en succesvol.'

'Wat heeft blond en blank er nou weer mee te maken,' vraag ik. 'Jij bent ook blond en blank.'

Sam grijnst: 'Precies de reden waarom jij me zo aantrekkelijk vindt.'

'Tssss, en jij bent zeker de enige blanke en blonde vrouw ter wereld? Ga verder, Inspector Gadget. Hoezo weet je trouwens dat ze gelukkig getrouwd was?'

'Dat maak ik op uit haar Facebookaccount: Vrolijke en romantische selfies, trouw- en vakantiefoto's, gedichten, hartjes. Superklef allemaal, dan móet je wel gelukkig zijn.'

'Maar ze sprong blijkbaar toch,' zeg ik.

'Dat klopt. Ik heb een interview gevonden met haar zus. Wacht, dat staat hier. Oké: ze vertelt over hun band als kind, dat Laurel al op jonge leeftijd tekenen van depressie vertoonde en hoe behandelingen mislukten. Tegen de tijd dat ze twintig was leek ze

eroverheen gegroeid, maar tien jaar later stak het weer de kop op, blijkbaar.'

'En ze ontmoette de man van haar dromen.'

'Juist. Dat was toen het begon. En daarna werd het langzaam erger.'

'Ik heb geen idee hoe depressies werken,' zeg ik. 'Maar er zijn medicijnen voor, toch? Of tegen, hoe zeg je dat?'

'Daar vertelt die zus ook iets over: "Ze was blijkbaar overgestapt op andere medicijnen, al weet ik niet of die aansloegen. Kan ook iets met valium zijn. Na haar huwelijk werd ze afstandelijker. Het was alsof ze een ander persoon was geworden. Haar man beschermde haar. Misschien wel te goed." Dat klinkt als een verkapte beschuldiging.'

Ik druk mijn handpalmen tegen elkaar en hou ze tegen mijn lippen, de duimen onder mijn kin. Mijn peinshouding.

'Maar...?' begin ik.

'Hoe overleefde ze de val?' maakt Sam af. 'Dat is een verhaal op zich. De buurman twee verdiepingen lager had een hangende rozentuin aan zijn balustrade bevestigd waar ze zich in een reflex aan vastgreep. Ze raakte verstrikt in de stelen, die ook haar val afremden. Vervolgens veranderde ze van richting, werd tegen de gevel aan gesmakt en belandde met haar hoofd op het eerstvolgende balkon eronder. Ze viel geen achttien verdiepingen naar beneden, maar slechts drie.' Sam kijkt er triomfantelijk bij alsof ze eigenhandig de zaak heeft opgelost. 'Vandaar de wond,' concludeert ze. 'En de coma.'

En mijn dromen, denk ik er stil achteraan. En hardop: 'Geen opzet, dus?'

Sam schudt haar hoofd. 'Die verkapte beschuldiging waar ik het over had wordt ontkracht in een krantenartikel. De recherche concludeerde na een uitvoerig onderzoek dat het echt een zelfmoordpoging was. Alles wees daarop.' Sam scrolt wat verder op haar telefoon. 'Hier heb ik het Facebookaccount van Laurels zus Monica.' Sams gezicht kijkt verbaasd. 'Dat is gek. Haar profielfoto heeft ze vorige week veranderd in een brandend kaarsje. Als bijschrift staat er: 'We zullen je voor altijd missen.'

Sam houdt de pagina voor mijn neus. Ik pak de telefoon over en kijk wat verder in de tijdlijn terug. 'Ze was twee weken geleden nog in het ziekenhuis.'

'Wanneer precies?'

'Op een dinsdag. Wanneer werd je moe?'

'Twee weken geleden. Ik weet niet meer exact het moment. Het kan dinsdag of woensdag zijn.'

'Als Laurel jou rond die tijd,' en Sam maakt met haar vrije hand een tussenhaakjesgebaar, 'vond, dan is er die dinsdag vast iets bijzonders gebeurd.'

Ditmaal ben ik niet meer suf. Ik doe een vriendschapsverzoek dat een minuut later al door Laurels zus wordt bevestigd. Voor ik een bericht kan versturen, stuurt Monica er zelf een.

'Hoi Sam, heb je een nieuw account met een foto van je kleindochter? Heb je nieuws over mijn zus?'

Even snap ik niet wat ze bedoelt, tot ik me realiseer dat ik nog steeds Sams telefoon vasthou. Ik typ terug dat ik niet Sam ben, niet *Oude Sam* en niet *Mijn Sam* en dat ik haar even wil spreken in verband met haar zus.

‘Werk je in het ziekenhuis?’ vraagt ze zodra we telefonisch contact hebben. ‘Is het gebeurd?’ Ik hoor haar huilen. ‘Die gore klootzak!’ voegt ze er aan toe.

‘Wie is er een klootzak?’ vraag ik enigszins naar de bekende weg.

‘Werner natuurlijk, haar man. Die iedereen al een jaar bij mijn zus weghoudt en haar nu laat inslapen. Terwijl wij Laurel naar huis willen halen, om te verzorgen, wat ze ook maar nodig heeft. Die idioot geeft alleen geen gehoor aan de wensen van de familie en de rechter staat achter hem. Nou, dan ben je een gore klootzak, toch?’

Sam, die meeluistert omdat ik het gesprek via de luidspreker voer, knikt instemmend.

‘Zijn die officiële papieren toevallig twee weken geleden op een dinsdag of woensdag getekend?’ vraag ik.

‘Ja,’ zegt Monica. ‘Dinsdag. Ik was overgekomen voor een bezoekje en toen liep ik die klootzak tegen het lijf. Hij had net zijn handtekening gezet, hij kwam er helemaal voor terug uit Bali.’

Sam buigt zich naar de microfoon: ‘Hoi, ik ben Sam, de vriendin van Nioma. Is die man überhaupt ooit verdacht geweest?’

‘Van wat? Poging tot moord? Nee. Alles wees op een depressie. Hij was op het moment dat het gebeurde thuis maar had blijkbaar niets in de gaten. Hij belde met iemand die zijn kunst wilde kopen of zo. Dat is allemaal onderzocht. En pure bullshit.’

‘Je hebt je twijfels?’ vraagt Sam.

‘Enorm! Hij is een kunstenaar van niks, hij maakt regelrechte rotzooi. Niemand wil dat in zijn huis hebben. Behalve Laurel dan, ze was zijn grootste fan. Niets ten nadele van mijn zus, maar of het

nou om kleding, mannen of kunst ging, haar smaak daarin was ronduit slecht.'

'Slechte smaak hebben is zelden een reden om iemand te willen vermoorden,' zegt Sam.

Monica begint aan een zin maar bedenkt zich. 'Het is beter dat ik er niet al te veel meer over zeg, ik heb er al problemen genoeg door gekregen en ik ken jullie verder niet. Laten we het er op houden dat er wel een paar miljoen redenen zijn. Hoe het echt zit, daar kan ik alleen naar raden. Ik ben helaas ik geen helderziende.

'Helaas, ik ook niet,' zegt Sam. 'Was er dan helemaal geen bewijs?'

'De politie heeft Laurels telefoon onder het bed gevonden, alleen kunnen ze hem niet uitlezen omdat Apple de pincode niet aan derden geeft.'

'En de telefoon ontgrendelen via vingerafdruk of gezichtsherkenning?' vraagt Sam, terwijl ik bewonderend luister naar haar scherpzinnigheid.

'Werkte niet,' zegt Monica. 'De politie heeft alles geprobeerd. Ik heb alles al geprobeerd, tot aan het inschakelen van helderzienden toe. Niets heeft geholpen.'

Even blijft het stil. Dan zegt ze: 'Je hebt nog niet verteld hoe laat Laurel is gestorven.'

'We waren vanavond bij haar,' antwoordt Sam. 'Ze is nog niet gestorven.'

De laatste zin eechoot na in mijn hoofd.

Nog. Niet!

Sam en ik gaan tegelijk de deur uit. Zij naar haar werk, ik naar het ziekenhuis. Het is nog niet eens acht uur als ik de enorme hal binnenkom, en toch is het al een en al bedrijvigheid. Omdat niemand op me let en ik doelbewust naar de goede verdieping ga val ik totaal niet op. Daarbij, het is een ziekenhuis, geen gevangenis.

Op de valreep, net als ik de deurbel van de kamer vastheb, spreekt een verpleger me aan en vraagt of ik familie ben. Ik vertel dat ik een vriendin ben die afscheid komt nemen.

‘Precies op tijd,’ zegt hij vriendelijk, alsof mijn timing een prestatie is. ‘Je kunt er wel even blijven, maar niet langer dan tien uur. Dan gaan we de procedure inzetten.’

‘Dank u,’ antwoord ik, maar inwendig is er paniek. Over minder dan twee uur is Laurel dood.

Ik ga de kamer binnen en sluit de deur. Er is niets veranderd sinds gisteravond. De machine piept zacht, de gordijnen zijn nog steeds gesloten. Ik open ze een beetje waarna er een streepje zonlicht op Laurels gezicht valt. Ze reageert niet. Uiteraard niet.

‘Dit is wel erg op het laatste nippertje,’ zeg ik hardop. ‘Had je me niet iets eerder kunnen waarschuwen? Overigens, mocht je na tien uur iemand zoeken die je kan helpen, ik ken een sjamaan die geesten kan zien. Dus kom niet bij mij spoken, oké?’

Natuurlijk hoort Laurel het niet, maar ik giechel. ‘Goed, serieus nu. Ik neem aan dat je mij nodig hebt voor een sessie. Of ik de juiste persoon ben weet ik niet, ik begin nog maar net. Maar jij vroeg me, en ik ben er.’

Ik sluit mijn ogen, haal diep adem en zeg hardop haar naam. Doorgaans doen mijn klanten dat zelf, maar nu gaat dat uiteraard niet. Het duurt een paar seconden, dan verdwijnt het gepiep van de machine naast het bed en heb ik contact. De energiestroom is helder, levendig zelfs en tegelijkertijd verwarrend, omdat dit komt van een persoon die al een jaar min of meer hersendood is verklaard.

De kleuren schieten alle kanten op, het is een prachtig schouwspel, als een harmonieuze dans. Daarna voegen de banen zich ineens samen en veranderen in een bloem. Voor het eerst weet ik hoe ik een energetisch lichaam kan zien: als een roos.

‘Ik zie je Laurel,’ zeg ik hardop. ‘Als jij me hoort, dan wil ik dat je jezelf ook ziet als een roos. Niet een hele bos, slechts één enkele roos. Je staat in een perkje, omringd met gras, vers gemaaid gras. Je wortels staan stevig verankerd in de aarde. Niets brengt je uit balans op dit moment. Jouw steel is sterk, bijna onbuigzaam, je bent vastberaden. De steel is niet altijd zo sterk geweest, dat weet jij als geen ander, maar nu staat ie stevig verankerd. De doornen op de steel staan wel vervaarlijk vooruit. Je wil niet dat iemand je aanraakt, ben je bang om aangeraakt te worden?’

Hier denk ik even over na.

‘Natuurlijk,’ zeg ik dan. ‘Je wilt niet geplukt worden. Want dat gaat er gebeuren, nietwaar? Ondanks de doornen kun je het niet voorkomen. Maar nu moet je mij toelaten. Weg met die doornen.

En natuurlijk is er de bloem zelf. De roos. Die is gesloten, niet dat dat je zal verbazen. Strak in de knop, alsof je nog niet klaar bent om te bloeien. Durf jij de bladeren uit te spreiden om er mee te pronken, te leven? Waarom blijft de knop gesloten?’

Het zonlicht door het raam kriebelt in mijn nek. Ik vraag me af of Laurel de knop bewust gesloten houdt of dat ze niet weet hoe die open moet.

‘Jouw energiebaan gaat nergens specifiek heen,’ ga ik verder. ‘Alsof je de weg kwijt bent. Meestal zie ik ergens een horizon, maar niet bij jou. Alsof je bang bent om een pad in te slaan. Als je gesloten blijft zie je sowieso de horizon niet, er is nogal een letterlijke deadline. Misschien voel je mijn energiebanen. Volg die eens, want alleen-’

Een pijnscheut haalt me abrupt uit de reading. Iemand rukt met geweld aan mijn haar en ik val met stoel en al achterover. Mijn achterhoofd stuitert op het linoleum.

Het duurt zeker tien seconden voor ik in de gaten heb wat er is gebeurd. Ik lig op de grond en een man buigt zich met een woeste blik over me heen. ‘Wat denk je dat je aan het doen bent?’ zegt hij. In zijn woede vallen er druppels spuug op mijn gezicht. ‘Zit Monica hier weer achter? Je bent de zoveelste zogenaamde gebedsgenezers die een poging mag doen tot mijn vrouw door te dringen. Gaat niet gebeuren. Nope. Nooit. Maar ik heb haar gewaarschuwd, de eerstvolgende sla ik letterlijk de kamer uit.’

Maar de man slaat me niet. In plaats daarvan zet hij zijn hak op mijn keel. ‘Wie ben jij eigenlijk?’

Door de druk op mijn strottenhoofd kan ik niet antwoorden. Ik krijg een hoestreflex wat voor hem een teken is nog wat extra druk te zetten.

Dan haalt hij zijn voet weg, gaat op me zitten en knijpt met een hand mijn keel dicht. Maar niet helemaal, ik kan nog een heel klein beetje ademen.

‘Ik weet wat je denkt,’ zegt hij, ‘je denkt dat je zo een stem kunt opzetten en om hulp kan schreeuwen. Echter, jij bent een ongenode gast en ik ben een man in rouw omdat zijn echtgenote zo gaat sterven. Ik ben mezelf niet, door het verdriet en zo. En nee, ik ga jou echt niet wurgen, waarom zou ik alles op het spel zetten voor een kwakzalver. We hebben een half uur alleen tot de artsen de stekker eruit trekken, daarna zien we wel weer verder. Dus wat doe ik in de tussentijd met jou?’

Met zijn vrije hand graait hij in mijn broekzak, eerst voor, te lang, te vies. Dan in mijn achterzak waar hij mijn telefoon vindt.

‘Pincode?’ Hij laat even de greep verslappen zodat ik antwoord kan geven. Met een zwak stemmetje roep ik om hulp. Meteen knijpt hij mijn keel weer dicht.

‘Misschien was ik niet duidelijk genoeg. De komende dertig minuten komt er niemand binnen.’

Maar dat is niet zo. Net als ik denk te gaan stikken vliegt de deur open en verdringen twee verplegers en een arts zich door de deur.

‘Wat nou weer?’ schreeuwt de man kwaad. ‘Jullie zouden me een half uur de tijd ge-’

Hij maakt zijn zin niet af.

De verplegers en de arts kijken in eerste instantie niet eens naar ons, maar naar het bed. Ik volg hun blikken en zie Laurel, ze heeft zich opgericht en ze kijkt naar mij, met open ogen. In haar hand heeft ze de stille alarmknop vast, die ze maar blijft indrukken.

De man schat de situatie in, springt van me af en rent zonder wat te zeggen de kamer uit. Als ook ik wil opstaan duwt een van de verplegers me zacht terug omdat hij me eerst wil onderzoeken.

Laurel drukt nog steeds op het alarm, tot de arts het apparaatje uit haar hand haalt. Daarna schijnt hij met zaklampje in haar ogen.

De verpleger doet hetzelfde bij mij. Als hij daarna een kussen onder mijn hoofd schuift sluit ik mijn ogen en zie ik Laurels energie: haar roos is open en bloeit naar de zon.

Sam komt mijn kamer binnen met een enorme ballon in de vorm van Mickey Mouse. De gordijnen zijn gesloten om ergere hoofdpijn te voorkomen. Het is de tweede dag dat ik ter observatie in het ziekenhuis lig.

‘Voor mijn favoriete patiënt,’ zegt ze zangerig. Ze knoopt de ballon aan mijn voeteneind en kust me op de mond. ‘Hebben ze hier geen tandenborstels,’ klaagt ze met een glimlach.

‘Liever een gaatje in mijn tand dan in mijn hoofd,’ zeg ik. ‘Waar bleef je eigenlijk al die tijd, het bezoeken is al bijna voorbij.’

‘Tssss, mevrouw krijgt praatjes,’ zegt Sam. ‘Alsof je de enige patiënt bent. Ik ken wel drie mensen hier en ik ga ze af op volgorde van aantrekkelijkheid. Bovendien mag jij morgen weer naar huis.’

‘Hoe is het met de rest?’ vraag ik.

‘Je krijgt de groeten van Oude Sam,’ antwoordt ze. ‘Hij wil je opnemen in zijn testament geloof ik. Of met je trouwen, het was een van die twee.’

‘Trouwen!’ zeg ik beslist. ‘Ik ben niet blank en blond, dus ik moet het maar doen met wat er op mijn pad komt.’

‘Slim!’ vindt Sam. ‘Anyway. Naar omstandigheden gaat het prima met Laurel. Want daar ben je uiteraard razend benieuwd naar. Ze moet natuurlijk revalideren, opnieuw leren praten en lopen, dat soort dingen, maar ze blijft wakker en kan communiceren. Haar man is nog voortvluchtig en er is een arrestatiebevel uitgevaardigd. Het is maar goed dat hij mij niet eerst is tegengekomen, de klootzak. Er schijnt genoeg bewijs te zijn voor poging tot moord.’

‘Motief?’ vraag ik.

Sam trekt aan haar shirt en zegt plagend: 'Flamingo's, vind je het wat?'

Als ik met mijn ogen rol vervolgt ze. 'Weet ik het, dat kan van alles zijn. Geld, een andere vrouw óf andere man, of misschien hoorde hij stemmen en deed hij het in opdracht van de paashaas. Wat maakt het uit, in mijn ogen is hij een psychopaat en het is al erg genoeg wat hij jou heeft aangedaan.'

Sam kruipt op bed en gaat naast me liggen. Ze streelt voorzichtig door mijn haar.

'We zijn best een goed team, hè?' zeg ik. 'Ze zouden een tv-serie moeten maken over twee detectives waarvan eentje een speciale gave heeft. Die bestaat vast nog niet.'

'Je bedoelt zoals de tv-serie Medium,' zeg Sam. 'Of The Mentalist. Of Monk.'

'Euh,' stamel ik.

'Luister eens Nioma,' begint ze serieus, 'in een team opereren betekent dus níét op eigen houtje op pad gaan. Je hebt enorm veel geluk gehad, dat weet je zelf ook wel, hè? Beloof je me dat we in het vervolg alles samen doen?'

'Al-les?' plaag ik terug.

'Alles wat te maken heeft met detective spelen, wijsneus,' zegt Sam streng. 'Ik meen het hoor!'

'Erewoord,' beloof ik. 'Er is trouwens nóg wel iets dat we samen kunnen doen.' Ik buig naar haar toe en blaas in haar neus. 'Zelfs met ongepoetste tanden.'

Sam en ik zoenen een halve minuut lang, tot mijn hoofd te erg bonst.

‘Als ik zo stink,’ zeg ik, ‘dan moet je me thuis maar mee in bad nemen en me grondig wassen.’

‘Uhuh,’ mompelt Sam. ‘Heel grondig. Strak plan.’

‘Als we nu in slaap vallen is het net als het einde in *The Notebook*,’ vervolg ik.

‘Dat is toch een van die vele zwijmfilms die je me eindeloos laat kijken?’ vraagt Sam. ‘Ik herinner me niet zo’n scène.’

‘Dat kan kloppen, jij valt altijd halverwege in slaap als er geen moord in voorkomt.’

‘Vind je het gek. Ze vallen samen in slaap in een ziekenhuisbed? Saaaaai.’

‘Ze gaan daar anders wel tegelijkertijd dood.’

‘Echt? Cool! Kijk, dat zijn nog eens eindes!’

‘Maar wij niet. Vandaag gaat er niemand dood.’

‘Nee, morgen gaan we eerst in bad.’

Na het late bezoek verlaat ik mijn kamer om Laurel op te zoeken. Ik weet niet of ze wakker is en ook niet of ze is verplaatst, maar de korte wandeling doet me goed.

Als ik door de gangen schuifel spreken enkele verplegers me aan en vragen of ik ‘die dappere vrouw’ ben. Ik heb geen idee welke verhalen er over mij rondgaan. Ik knik voor de zekerheid beleefd. Voorzichtig, dat wel.

Laurel ligt nog in haar eigen kamer. Het is er druk binnen hoor ik, ondanks dat de deur gesloten is. Ik neem plaats op een stoel tegenover de kamer.

Na een paar minuten komt er een fotografe naar buiten met de camera nog in haar hand. Ze ziet me zitten, kijkt me even inschattend aan en stelt zich voor als Emma.

‘Ben jij Naomi?’ vraagt ze.

‘Nee,’ zeg ik naar waarheid. ‘Wat is er met Naomi?’

‘Zij was betrokken bij het ontwaken van Laurel.’ Emma knikt met haar hoofd naar de kamer. ‘Ik zou dolgraag een foto van haar willen maken. Voor de krant. Ik kreeg helaas geen toestemming daarbinnen dus ik heb nog een plaatje nodig voor bij het verhaal. Naomi moet hier ook ergens liggen.’ Ze maakt er een gebaar bij waarmee ze het hele ziekenhuis bedoelt.

‘Misschien vind je die Naomi nog,’ zeg ik. ‘Als ze hier is opgenomen kan ze vast niet ver weg zijn. Al vraag ik me af of ze wel in de krant wil. Ze schijnt erg verlegen te zijn.’

Emma knikt vriendelijk en loopt weg. Na een paar stappen draait ze zich om, haalt een visitekaartje uit haar broekzak en geeft het aan me. ‘Mocht je haar tegenkomen, wil je dan vragen of ze me een keer belt, voor een foto? Niet per se voor in de krant, voor een andere keer wellicht. Ik ben bezig met een eigen project. Iets met pure portretten van helden, mensen met een mooi verhaal. Ze zou er perfect voor zijn.’

‘Ik voel me verre van een held,’ verspreek ik me.

Ze laat echter niet blijken dat ze het heeft gehoord. ‘Dat zijn de beste helden,’ zegt ze. ‘Puur, snap je?’

Ze steekt haar vrije hand op en verdwijnt.

De stilte keert terug tot de deur weer opengaat. Een arts stuurt een onderzoeker weg en zegt dat hij later in de week maar moet

terugkomen. Als hij mij ziet klaart zijn gezicht op en zegt dat ik zo wel even naar binnen mag nadat ze de lakens hebben verschoond.

Om de tijd te doden pak ik mijn mobiele telefoon uit mijn zak, stop het visitekaartje in het hoesje, en haal de vliegtuigstand eraf. Het felle scherm is niet erg bevorderlijk voor mijn hersenschudding, maar ik wil wel even kijken wat er allemaal over mij is geschreven.

Er zijn inderdaad veel gemiste oproepen en ontvangen berichten. Ik lees er een paar vluchtig door en blijf hangen bij een berichtje van Marenka.

‘Je hebt het oog van de storm gevonden en overleefd,’ schrijft ze met een paar vrolijke emoji’s erbij. Ik besluit haar even kort te bellen.

‘Wat schrijven ze over me?’ informeer ik.

‘Wie? De kranten? Over jou niet veel. Het gaat vooral over het wonder dat Laurel wakker werd en speculaties waarom Werner op de vlucht is geslagen. O ja, één krant schrijft dat ene Naomi met een serie karatetrappen de verdachte heeft overmeesterd op het moment dat hij stekkers uit de apparatuur aan het trekken was. That’s it.’

‘Naomi? Karate? Wát een sukkel!’

‘Journalisten, wat moet je er mee,’ lacht Marenka mee.

‘Zag je dat allemaal in een glazen bol?’

‘Helaas, ik moet je teleurstellen. Het is dat ik jouw vriendin even heb gesproken, anders wist ik niet eens dat het om jou ging. Er staat ook niets in over jouw gave, of wat jij echt hebt gedaan. Wat men niet kan verklaren, daar schrijft men niet over. Dan verzinnen ze liever een spannende actiescène. Spiritualiteit is blijkbaar te ingewikkeld voor de gemiddelde lezer.’

‘Jammer,’ zeg ik. ‘Het bestaat en het werkt, dat blijkt maar weer. Hoe mooi zou het zijn als je over je gave kunt vertellen aan mensen die er nog nooit over hebben gehoord.’

‘Grappig dat je dat zegt,’ zegt Marenka. ‘Er is een evenement waarmee ik al een tijdje door het land trek. Het heet de Gelukshoek en de mensen die hieraan meewerken doen dat vrijwillig en geven gratis een stukje van hun talent weg. Zodat mensen hiermee kennis kunnen maken. En om anderen te helpen. Ik noem deze vrijwilligers geluksbrengers. Binnenkort staat de Gelukshoek op een picknickfestival, wellicht wil je je bij ons aansluiten.’

‘Klinkt goed,’ zeg ik opgetogen. ‘Dat is precies wat ik wil zijn, een geluksbrenger.’

Laurel

Er is veel wat ik me niet herinner. Wat ik me wél herinner is meer een gevoel. Wat ik weet is dat ik niet meer bang ben. Ik ben zo lang bang geweest. En wat heeft het me gebracht?

Ik laat me gewillig omrollen naar mijn zijkant zodat de verplegers mijn bed kunnen afhalen. Het is een raar gevoel dat mijn geest mijn lichaam aanstuurt, maar mijn lichaam niet of onvoldoende zelfstandig reageert. Dat heeft tijd nodig.

Wat er is gebeurd na die laatste zonsondergang weet ik niet meer. Wat er vlak daarvoor is gebeurd ook niet. Maar ik begrijp nu wel dat Werner me heeft proberen te vermoorden. Dat is niet te bevatten, zover ik me herinner hadden we het goed samen. Wat ik echter óók weet is dat ik geen zelfmoord zou plegen, zo zit ik helemaal niet in elkaar.

De politie heeft bewijsmateriaal bewaard zoals mijn telefoon, waarvan ik de pincode uit mijn geheugen heb opgevist. Wie weet wat ze daar allemaal in vinden.

Alles is een grote, wazige mistbank, tevens de plek waar ik al die tijd in ronddwaalde. Tot er iemand kwam die me aan de hand nam.

Ergens heb ik het gevoel dat ik haar eerst vond, in mijn dromen. Mijn onderbewuste weet waarschijnlijk meer dan ik nu, maar wat maakt het onderbewuste nog uit, ik ben wakker, het bewuste is alles wat telt. En de artsen houden me goed in de gaten, ook als ik een dutje doe. Ik val niet meer terug. Nu slaap ik echt, compleet met dromen. De angst om te slapen slijt vanzelf, zei de arts.

De arts vraagt iets aan me en ik wil in dezelfde volzinnen praten zoals ik denk, maar ik brabbel als een baby. Toch schijnt hij het te begrijpen want hij knikt.

Er is iemand die me wil ontmoeten. Wéér iemand, het is een komen en gaan van nieuwe gezichten en een overvloed aan informatie. Communiceren is vermoeiend. Maar zolang die persoon geen foto's wil maken en ook niet verwacht dat ik lange gesprekken voer is het prima.

De verpleger trekt mijn frisse lakens nog even recht, pakt een kam om mijn haar te fatsoeneren en nodigt dan de bezoeker uit.

Het is het meisje van gisteren. Ik ken haar niet, maar herken haar wel, er is gelukkig niets mis met mijn kortetermijngeheugen. Ze voelt vertrouwd aan.

Ze zegt, terwijl ze er een stoel bij pakt, dat ze helaas geen cadeau voor me heeft en ik begrijp uit haar excuus dat ze ook in het ziekenhuis ligt. Ik weet niet of ze al voor gisterochtend een patiënt was en wat ze hier in de kamer deed toen ik wakker werd. Maar blijkbaar zitten we in hetzelfde schuitje.

Ze vraagt of ze de gordijnen open mag doen. Ik knik en meteen valt er zonlicht binnen. De zon gaat onder. Dit beeld komt me bekend voor.

Het meisje zegt dat ze niet veel en lang kan praten vanwege een hersenschudding. Dat is oké, ik kan ook niet veel praten.

Dan zegt ze: 'Ik heb me nog helemaal niet voorgesteld. Ik ben Nioma.'

Met de grootste inspanning zeg ik mijn naam: 'Laurel.' En ineens weet ik het. Ik fluister: 'Ik ken je van de rozen.'

Dankwoord

Ten eerste wil ik Anita, Gerlinde, Linda, Mandy en Marieke bedanken voor het proeflezen en het geven van waardevolle correcties en suggesties.

Wie *Kismet* heeft gelezen, of nog gaat lezen, zal Nioma herkennen van haar readings op het Picknickfestival. *Nioma* en *Kismet* spelen zich dus af in hetzelfde universum, evenals *Unbesmirched*, de roman waar ik nu aan werk en die in 2020 uitkomt. Je kunt mijn verhalen echter zelfstandig, door elkaar en zonder voorkennis lezen.

De Gelukshoek bestaat echt als de Geluksroute. Wil je zelf een geluksbrenger ontmoeten (of zijn) kijk dan eens op www.geluksroute.nu.

Ik bedank ook Hebban voor het podium dat ze mij al meer dan een jaar geven.

Overigens kun je *Nioma* op je Hebban-boekenplank zetten of er een waardering en recensie achterlaten. Je vindt de pagina via mijn naam of deze link: www.hebban.nl/boek/nioma-stefan-tetelepta

Benieuwd naar *Kismet*? Het is nog tijdelijk gratis beschikbaar als e-book in ruil voor een recensie. Je kunt hem aanvragen op www.stefanschrijft.nl

Stefan Tetelepta, augustus 2019